

Даниела Колева
За да се познаем

На излизане от паспортната служба с подновения си задграничен паспорт, се питах колко носталгия трябваше да носи сърцето ми, за да си дойда и без да е наложително.

Все пак очаквах да видя родината, а намерих порутена, омърлушена и неприветлива държавица, към която разбрах, че се числя само по рождение и документи. До полета ми оставаха преброени часове и с облекчение забелязах, че сега си тръгвам без заблуда, че корените ме пригледят обратно.

Дочух, че някой зад гърба ми хлипа, като се опитва да напусне сградата преди мен. Обърнах се – дребна женска фигура, наведена глава, която прикриваше лицето. Жената ме изпревари и изхвърча от сградата.

Загледах се. Нещо познато ... и тази клатушкаща походка ... Ами, да! Тръгнах подире ѝ. Това беше Дима. Тя бързаше, а аз подтичвах след нея:

– Диме, Диме – извиках, тя ме чу и спря.

Приблжих. Тя бършеше очи и примигваше неразбиращо:

– Госпожо, не ви познавам ... а знаете името ми?

Подадох ѝ ръка:

– Бяхме си определили среща след десет години от завършването, трябваше да носим вестник, за да се познаем, но май и двете не сме отишли.

Тя си спомни, поусмихна се:

– Соня, това ти ли си? Не можах да те ... колко си се променила и ... ама наистина, о Боже, да, имамхе среща ... забравила съм.

– Защо плачеш?

Слабата ведрина избяга от лицето ѝ и там охотно се настани болката. Тя пак проплака:

– Уволниха ме. Изхвърлиха ме, като мръсна котка!

Хванах я под ръка:

– Хайде, да влезем отсреща в кафенето, ще ми разкажеш всичко.

Хванах я под ръка и я поведох. В дъното на заведението имаше празна маса. Седнахме. Поръчах някакви питиета. Дима въздъхна и обърса сълзите си. Донесоха поръчката, предложих ѝ да пием за нас.

– Да ... за срещата ... радвам се, въпреки ... какви приятелки бяхме, колко ми помагаше.

Дима беше от малкото хора способни да изразяват благодарност и възхищение от околните с чистосърдечие на дете. Това, което не беше нужно сега да си спомня, беше глупостта и жестокостта на съучениците

ни, които я намираха за недодялана. Подритваха я, биеха я, обиждаха я. Имаше една злобарка – Валя, седеше на чина зад нея, и ѝ подвикваше: „Димитрица, трица, трица.“ И двете отгаснахме без майки, и може би това ни сближи. Отпратих спомените и я попитах:

– Разкажи ми, какво стана после?

– Ами ти вече беше избягала в Гърция ... Работих на доста места – чистачка, миячка, изкарах курс по машинопис, обявиха конкурс към паспортна, спечелих го ... – замалко ѝ просветна. – И така ... до днес – тя посьрна отново – и така до днес, като ми връчиха заповедта за уволнение ... заради една пропусната дата.

– А иначе, как я караш?

– Иначе ... срещнах Румко, той е военен, тъкмо се беше преместил тук, след развода с жена си ... нямали са деца.

„И аз нямам, и едва ли ще ...“

Тя продължаваше историята си:

– Но аз му родих две! – каза го с гордост. – А ти намерили там човека?

Трябваше да отговоря и то с обмислената и шлифована версия:

– Може да се каже, че той ме намери. Казва се Агис, на гръцки означава „светец“.

„А как ме намери? Трябваше ли да ѝ кажа, че прилична работа се намираше за жени над четиридесет. Взимаха ги за слагини, галено наричани «купели» – девойки. Бях твърде млада и мих чинии, от таверна в таверна, докато се преселих трайно в къща с плътно спуснати щори и обикновена крушка на входа ... Чувала бях, че по света са червени ...“

На Дима ѝ беше любопитно:

– И как те намери?

Тя се облакът на масата, без да се съмнява, че ще чуе романтична история, реших да не я разочаровам:

– На четвъртата година говорех езика много добре и станах барманка.

„Да ... четири години стоях в оная къща заключена. Забраших си да броя колко съм обслужила ... Понякога ни пускаха навън, някои опитаха да бягат ... Връщаха ги и тогава ... беше нечовешко.“

Дима ме гледаше очакващо:

– Той посещаваше заведението редовно и след няколко месеца ми предложи да живеем заедно ... и така стана.

„Само дето една нощ полицията нахлу в бардака и ни арестува – мен, няколко албанки и две рускини. Всичките без паспорти, визи,

нелегално пребиваващи в страната. В ареста ни съблякоха голи. Погавриха се...“

– О, как се радвам, че си го срещнала! Какво работи?

Опитах да се усмихна:

– Да ... и аз се радвам. Държавен служител, висш.

„Тогава, при поредния «разпит» се появи Агис Константинос. Избра ме, измъкна ме, уреди ми временно пребиваване, срещу съответните ... услуги.

Трябваше ли да ѝ го казвам, когато ѝ на нея, като на повечето жени ѝ се вярваше в приказката?“

Отклоних разговора:

– А ти? Кажете за децата?

– Ох, какво да ти кажа. Имам си Ицко и Неда, те са прекрасни и много непослушни. Знаеш, нямам си помощ отникъде. Баща ми се пропие съвсем и умря, бях чула, че и твоя си е отишъл... съжалявам.

– Да ... но тогава не можех да си дойда. Не съжалявай, преди да ме прокуди от дома, ме изгони от сърцето си, затова избягах в чужбина.

– Липсва ли ти родината?

– Не ... уреденият живот я замества. – И се замислих:

„Дори и по този начин! Каква беше разликата дали ще продам тяло си законно, чрез омъжване тук, изживявайки се като слугиня и сексуална подлога, за краткост наричана съпруга, или там? Така и така си е сделка...“

– Ех, щастливка си ти! Сигурно много те обича!

– Да ... мисля, че ме обича, нали знаеш, ние жените особено държим на тая констатация.

„Всъщност, жените непременно искат да бъдат щастливи, а мъжете просто задоволени. Това е разликата. Останалото е определяне на цената.“ Не ѝ го казах.

В този момент мобилният ми телефон иззвъня и заговори на гръцки: „Зоня, ден ксехасес, препи на гиризис, та се перимено сто «Елинику», опос синеноитикаме!“ – „Зоня, не си забравила, че трябва да се върнеш, ще те чакам на «Елинику», както се разбрахме!“ Казах „да, да“ и прекъснах, заради заповедния му тон, който щеше да ме издаде.

Дима ме гледаше въпросително. Обясних ѝ:

– Обади се моят светец, каза че му липсвам, че ме чака.

– О, о колко мило – възхити се тя, – а като се ожените ще имате деца ... – тя чертаеше идилична картина.

„Деца? Агис Константинос беше «пандременос», женен, и

съпругата му го беше ошастливила с две момиченца – близначки.“

Може и злорадо да съм се усмихнала, но тя не забеляза, отвърнах й:

– Да ... сигурно, все някога. Дай сега да помислим за теб!

– О-ох, за мен кой да мисли? Сега като кажа на Румко, че са ме уволнили ... както е заобичал чашката, повече от мен...Ще ме ... Ох, трябва да бягам за децата, само като ги прегърна и ми кажат „мамо“ ми става хубаво, те са ми всичко...Какво ли ме чака сега? – тя беше готова отново да заплаче.

– Защо те уволниха?

– Защото... защото... на шефа близка останала без работа... намериха й място... моето! Отдавна са ме дебнали да сбъркам, усещах нещо че се мъти... ама...

Докато тя с мъка редеше думите, го реших.

– Ох, да не те занимавам повече... Добре, че се видяхме...тя моята...

– Слушай – прекъснах я – Ще ги съдиш!

Тя бе сачисана:

– Ама как, аз? Те са силните.

– Те на това разчитат, ти им покажи обратното! Пък да видим!

Дима съвсем се стъписа от решителното съскане в гласа ми.

– Ама... ама аз... аз то пари ще трябва, много... аз нямам.

Бръкнах в чантата си и извадих:

– Ето ти, ще стигнат. Ангажирай най-добрия адвокат.

Тя така разшири очи, че синьото от тях щеше да се разлее.

– Ама... как ...

– Вземаш ги, завеждаш дело и ги осъждаш!

– Ама как, как ще ти ги върна?

– Нищо няма да ми връщаш!

– Как така няма?

– Така! Не позволявай да те сгзят! Бъди човек, защити се!

Тя се замисли и каза:

– Добре... ще опитам... Ох, трябва да бягам за децата... градината...

– Тръгвай. Когато приключи всичко ми се обади на тоя номер.

Записах й номера на мобилния си телефон. – Но само тогава!

– О, боже, радвам се, че те познавам, Соня, колко си ми помагала, а сега... Как ще ти се отблага...

Прекъснах я:

– Тръгвай, стискам палци!

Дима заотстъпва към изхода, помахна ми преди да излезе.

Погледнах часовника си, беше време и за мен. Само дето за

едночасовия полет до Атина не си отговорих на въпроса:

Коя от нас двете е жертваната?

И по-късно също.

* * *

След около десет месеца мобилният ми извънря. Преди да отговоря видях, че обаждането е от неизвестен номер, вероятно беше грешка.

Разпознах възторжения глас отсреща:

– Ало, Соня, аз съм, Дима! Не можах да ме смачкат! Спечелих! Спечелих делото! Връщам се на работа!

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: <http://bezmonitor.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2032>]